



stran 4—5

Nič o mladih brez mladih

stran 6—7

Stebri, o katerih se ne razpravlja, ampak se živi po njih

stran 8—9

Poletne dogodivščine otrok, mladih in odraslih

stran 10

Pestro projektno leto v Rokodelskem centru DUO

stran 11

Žareči obrazi povedo vse ...

stran 12—13

Z najstniki v Veržej

stran 14

Naši zaposleni. Jih poznate?

stran 15

Vtisi iz knjige gostov



Kar nas povezuje

BLAŽ CUDERMAN, SDB
direktor

Spoštovani gostje, sodelavci in prijatelja Zavoda Marianum Veržej. Naša hiša, ni samo stavba, objekt ali prostor za bivanje, ampak je »DOM«, kjer se dobro počutimo. To je torej kraj, kamor vedno radi pridemo, se v to okolje radi vračamo, tu ustvarjamo in se medsebojno bogatimo. K temu nam pomagajo programi, razne druge vsebine in tudi samo okolje. V njem se počutimo prijetno, sproščeno in varno. Duhovno podprti, z novo energijo in kvalitetnimi odnosi, se tako vračamo nazaj v vsakdanje življenje, ki nam prinaša nove izzive.

V preteklem letu smo bili še vedno pod vtisom nesreče. Spopadali smo se s požarom in njegovimi posledicami. Sama sanacija se je zavlekla v pozno jesen in zimo 2024. Kljub precej stresnemu obdobju, smo s sodelovanjem zaposlenih in pomočjo mnogih dobrih ljudi pogumno stopili v leto 2025.

Moč vsake skupnosti, ustanove, podjetja in tudi našega Zavoda Marianum je sodelovanje, medsebojna pomoč, nove pobude, torej

dihanje in čutenje s samo ustanovo. Nismo velik kolektiv, zato je toliko bolj pomembna dobra volja in medsebojna sloga. Dragoceno je delo vsakega posameznika, ki oblikuje in daje dobro intonacijo v kolektivu in med našimi obiskovalci. Začne se z nasmehom ob vstopu v hišo in iskreno dobrodošlico. Prav tako mora biti nekdo, ki poskrbi za čistočo in urejenost prostorov. V jedilnici se srečujemo z osebjem, ki nas razveseli z okusno in skrbno pripravljeno hrano. Potem pa je tu še Center DUO, ki s svojimi programi in delavnicami nudi veliko možnosti, kjer se lahko preizkusi naša umeetniška sposobnost in druge ročne spretnosti. Nad vsem tem dogajanjem pa bedi hišna zavetnica MATI DOBRGA SVETA. Ta nas podpira v duhovni rasti in iskanju Jezusove podobe, ki še kako zaznamuje naše krščansko življenje.

To je ta zgodba, ki se v tej hiši ponavlja že več kot 110 let. Čeprav so se v tem dobrem stoletju v hiši izvajali tudi drugi programi, ki jih zaradi političnih okoliščin nismo

smeli voditi salezijanci, pa je hiša s svojo vsebino vedno namenjena predvsem mladim, družinam in ljudem v stiski. Po osamosvojitvi Slovenije, se je izoblikovala današnja podoba Marijanišča, ki ga danes bolj poznamo pod imenom ZAVOD MARIANUM.

Salezijanci želimo ne samo nadaljevati dela naših predhodnikov, ampak tudi v ta čas in prostor prinašati duha našega ustanovitelja, Janeza Boska – to je naša skrb za mlade in družine.

»8. septembra 1913 je bila blagoslovljena hišna kapela, posvečena Mariji, Materi dobrega sveta. Takratni verženski župnik Lovro Janžekovič je zapisal: »Mati dobrega sveta, varuj mladino, da bo živela pošteno in se s tvojo pomočjo pripravljala na bodoče življenje! Svetuj očetom in materam, da bodo znale svoje otroke prav vzgajati! Grešnikom pa izprosi spoznanje, kesanje in spreobrnjenje! Daj, Mati dobrega sveta, da te bomo vsi, jaz stari verženski župnik in moji nasledniki in drugi duhovniki v tem kraju ter vsi prebivalci tega kraja vedno ljubili! Marija, Mati dobrega sveta, daj nam vsem priti v očetovo hišo in doseči veselje v občestvu svetih.« IZ HIŠNE KRONIKE





Beseda ravnatelja salezijanske skupnosti

MITJA FRANC, SDB

Ob koncu leta ali tudi ob začetku novega leta se v nas prebudi poseben občutek za želje, za hrepenenja, za nova upanja in verjamem tudi obilico hvaležnosti. Vse to je za nas ljudi izredno nujnega pomena in brez tega naše življenje ostaja bolj prazno, kot bi bilo sicer.

Ob pogledu na preteklo leto, bi bilo krivično do Stvarnika in Gospodarja časa, da ne bi našli vsaj kakšne stvari, osebe, odnosa, dogodka, vtisa, kateremu bi ostali dolžni srčne in iskrene hvaležnosti. Prav tako pa vsak pogled na karkoli ali kogarkoli vzbudi v meni neko hrepenenje in željo, da bi naredil nekaj novega, drugačnega, spoznal še koga, poglobil odnos še s kom, naredil nekaj dobrega in koristnega za sebe ali druge ... Ali zmorem, ob vsem na kar nisem ponosen, kar me žalosti in tudi ob tistem, kar mi kljub trudu ni uspelo, pogledati tudi z upanjem in pričakovanjem boljšega?

Predvsem se mi pa zdi, da je pomembno, da se v našem življenju znamo tudi kaj ustaviti in preprosto užiti tisti dani trenutek, ki nam je dan ... Ko smo v salezijanski skupnosti razmišljali o letošnjih investicijah, smo se odločili, da letos ne bomo delali večjih sprememb in večji del ... Bilo je veliko tega v prejšnjem letu, in ja ... Zakaj bi? Seveda je potrebno, vendar smo tukaj tudi mi, naši ljudje, naši odnosi, naša razpoložljivost, naše ve-

selje, naše zadovoljstvo, naš čas ...

Ni skrivnost, da smo med najmanjšimi skupnostmi v inšpektoriji in ni skrivnost, da smo od sedeža inšpektorije v Ljubljani najdlje oddaljeni. Tudi štirje sobratje lahko kaj naredimo in ponudimo ljudem, ki pridejo v Veržej in v našo hišo – v Marijanišče. Veseli smo vsakega in poskušamo biti še naprej na razpolago. Želimo živeti don Boskovo karizmo tukaj, v tem SV delu Slovenije, ki ima svoje čare in svoje izzive.

Gotovo je izziv hitro se spreminjajoča družba in nove tehnologije, predvsem pa miselnost odraslih in mladih. Vero in vse tisto, kar je še pri naših starših držalo, je danes izziv posredovati, živeti, dihati ... Vendar smo prav k temu poklicani: preprosto živeti, upati in v hvaležnosti uživati to, kar sem, kar imam, kar lahko dam in kjer lahko pomagam. Malo pričakovanj lahko izpolnimo, malo želja uresničimo, malo hrepenenja potešimo, malo dobrega naredimo, majhno vero obudimo ... Lahko pa smo v malem zvesti, da nas bo Gospod čez veliko postavil.

Naj bo blagoslovljeno vse, kar je bilo v preteklem letu in naj Gospod blagoslavlja vse in vsakogar na priprošnjo Marije Pomočnice, ki obišče, pomaga, se trudi, sodeluje, dela ali preprosto uživa v naši hiši in župniji.



Večerna procesija z milostnim kipom Marije Pomočnice

Dom duhovnosti

Marijanišče je tudi dom, ki krepi duha s pristno in prizemljeno krščansko duhovnostjo v duhu sv. Janeza Boska, ki je znal nagovarjati mlade in širše ljudske množice.

Tudi v letošnjem letu smo mladim in družinam ponujali kar nekaj možnosti duhovne okrepitve in duhovnega odmika.

Naša hiša je v preteklem letu v okviru duhovnih programov v obliki duhovnih vaj ali enodnevnih duhovne obnove sprejela cca.:

- 150 udeležencev,
- 30 animatorjev,
- 3 katehistinje,
- 1 voditelja,
- 2 duhovnika,
- 1 stalnega diakona,
- in 40 staršev.

Vsekakor pa je tukaj še veliko drugih skupin, ki organizirajo svoje duhovne vaje in jim nudimo pomoč ter smo jim na razpolago za zakramente, pomoč ali tudi delček programa. Naj Bog dobro začeto delo v vsakem od udeležencev nadaljuje tudi v novem letu.



MARIANUM.SI



Duhovne vaje salezijancev



Srečanje redovnikov in zakoncev soboške škofije



Birmanska skupina iz župnij Stopiče in Podgrad



Duhovne vaje za ministrante



Birmanska skupina iz župnije Prihova

Nov pastir v soboški škofiji

Kratka predstavitev soboškega škofa Janeza Kozinca

Janez Kozinc, rojen 21. avgusta 1975 v Celju, je leta 1999 diplomiral na Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo Univerze v Ljubljani ter se leto pozneje zaposlil na inštitutu ERICo v Velenju. Leta 2005 je na isti fakulteti doktoriral iz analize kemije. Jeseni 2006 je vstopil v Bogoslovno semenišče v Mariboru, kjer je po študiju filozofije in teologije nadaljeval magistrski študij bibličnega pri prof. dr. Maksimilijanu Matjažu in ga zaključil leta 2011. V diakona ga je leta 2009 posvetil škof dr. Anton Stres, v duhovnika pa leto zatem škof dr. Stanislav Lipovšek.

Prva leta duhovniške službe je deloval v župniji Šoštanj — Zavodnje — Bele Vode, kjer je vodil katehezo, pripravljал animatorje za duhovne vaje in oratorije, biblična srečanja. Leta 2011 je postal član Duhovniškega zbora in prevzel formacijo mladih duhovnikov celjske škofije. Leta 2014 je bil

kaplan v župniji Šmarje pri Jelšah, leto kasneje pa imenovan za župnika v Pišecah ter prodekana dekanije Videm ob Savi. Od leta 2016 je bil član več svetovalnih teles celjske škofije, med letoma 2012 in 2018 je predaval predmete iz Nove zaveze na Katehetsko pastoralni šoli.

Z avgustom 2018 je prevzel vodenje propedevtičnega letnika Bogoslovnega semenišča v Ljubljani, potem ko je v Rimu zaključil študij za vzgojitelje duhovnikov na Papeški univerzi Gregoriana. Od septembra 2019 do julija 2025 je izvajal propedevtični program v Šmarju pri Jelšah. Oktobra 2022 ga je novi celjski škof dr. Maksimilijan Matjaž imenoval za člana Zbora svetovalcev, Duhovniškega sveta ter voditelja komisije za trajno formacijo duhovnikov in za koordinacijo bogoslovcev škofije Celje. 18. junija 2025 ga je papež Leon XIV. imenoval za novega soboškega škofa. *Vir: Stopinje 2026*



Voditeljica ŠOM-a Petra in duhovni asistent ŠOM-a Mitja s škofom

»Dva apostola, starejši Peter in mlajši Janez, prva vstopita v Jezusov prazen grob (prim. Jn 20,1-10). Njuno pričevanje o vstajenju je prišlo do nas, da bi tudi mi verovali. Dva naslednika apostolov – starejši Peter je odšel v Koper, mlajši Janez je prišel, da bo v Murski Soboti škof upanja. Dobri Bog se je

ozrl nate, dragi sobrat Janez, ker si dober, skromen, moder in vesel duhovnik, ker si vzgojitelj bodočih duhovnikov in njihov spoštovani brat, ker imaš rad mlade in družine, ker ti je mar za starejše in trpeče. Hvala, da si sprejel, da boš škof soboške škofije. IZ POZDRAVA KOPRSKEGA ŠKOFA PETRA ŠTUMPFJA

»Spoštovani škof monsinjor dr. Janez Kozinc! Z veliko hvaležnostjo in veseljem smo se danes kot eno občestvo zbrali tukaj, v objemu cerkve sv. Križa. V imenu vernikov; družin, otrok in mladih naše škofije Vas prav lepo pozdravljamo in odprtih src sprejemamo Vaše poslanstvo tukaj med nami.

Danes, na praznik Povišanja Svetega Križa, Božjo milost čutimo na poseben način.

V današnjem času številnih negotovosti in nenehnih sprememb smo lahko Bogu zares hvaležni, da škofijo sploh imamo, da škofija diha še naprej in da se lahko tukaj, na tem majhnem koščku Slovenije, ob reki Muri počutimo domače.

Zavedamo se, da škofija niste samo škof in duhovniki, redovniki in redovnice, ampak mi vsi! Eno občestvo v Kristusu. In močno jedro naših župnij so in naj bodo družine. Iz družin prihaja novo življenje, otroci, mladi in občestvo po nas vseh raste naprej. Sveti Janez Zlatousti, ki je godoval ravno včeraj, nas nagovarja, da naj bo vsaka hiša mala cerkev! Zato naj ob tem milostnem dogodku oznanjevanje evangelija ne ostane le delo cerkvenih očetov, ampak vseh nas! Vsaka hiša, vsaka družina naj bo pristna pričevalka Božje ljubezni, in upamo, da se bomo v tem duhu v naši škofiji še naprej počutili sprejete – družine, otroci in mladi. Da bomo znali z močjo Svetega Duha graditi povezanost med župnijami, med mlajšo in starejšo generacijo vernikov, med verniki in duhovniki, na obeh bregovih reke Mure.

Hvaležni smo, da bo pri Vas naša duhovna podpora in opora, mi pa Vam zagotavljamo molitev in našo dobro poznano gostoljubnost. Hvala Vam, da ste sprejeli ta Božji klic in Bog vas živi! DRUŽINA AJLEC



Msgr. dr. Janez Kozinc
FOTO: ŽUPNIJA LJUTOMER

Kako vidim Marjanišče?

Prvo mi pride na pamet vtis tega, kar sem že v Marjanišču doživel. To so naša duhovniška srečanja, duhovniški dnevi in družinska kateheza, ko sem hodil sem še iz Celja. Bil je tak dom, kjer je res dom, kjer se počutiš doma in kjer je vse na razpolago. Vse, kar tam vidiš, ti je na razpolago in vse funkcionira. To je dom, ki je uporaben. Domačnost, se mi zdi, ustvarjajo že receptor Marko, ko ga srečaš in je prijazen s teboj, in tam vidiš tablo oziroma tisti zaslon, na katerem je viden tvoj program in ime tistega, ki tja prihaja. Zdi se mi, da domačnost v tem domu ustvarjate poleg dobre kuhinje, tudi vi salezijanci.

Zdaj vidim Marjanišče enako, kakor prej; pravzaprav se ni kaj veliko spremenilo, mogoče se je le spremenila frekvenca mojega srečevanja z Marjaniščem, saj prihajamo sem še na duhovniške rekolekcije in se tu počutim kakor doma. Mi je pa zdaj še bolj pomembno in vredno to, da je to stičišče duhovnosti – mladih, duhovnikov, redovnikov, družin – pa tudi tistih, ki, se mi zdi, niso prav »verniki-verniki«. Prav vsi lahko tam dobijo streho nad glavo. JANEZ KOZINC, SOBOŠKI ŠKOF



Msgr. dr. Janez Kozinc z animatorji župnije Ljutomer. FOTO: ŽUPNIJA LJUTOMER

Nič o mladih brez mladih

MITJA, LARISA,
KLARA IN PETRA

Frančiškovi otroci

Frančiškovi otroci in mladi se zgleujemo po sv. Frančišku, ki se je rodil v Assisiju v bogati družini. Ko je odrasel, je želel postati vitez, zato se je odpravil v vojno, kjer je padel v ujetništvo.

Jezus je imel drugačne načrte z njim. Po spreobrnjenju se odreče bogastvu in zaživi v uboštvu in globoki ljubezni do Boga. Odkriva ga v vsakem človeku in naravi, ki postane del njegovega življenja.

V življenju sv. Frančiška je veliko tega, kar človeka pritegne in spodbuja k posnemanju.

Tako je življenje tega svetnika pritegnilo Frančiškove otroke in mlade iz Veržaja. V naši župniji delujemo že 15 let. Srečujemo se enkrat na teden. Teme, ki jih spoznavamo so povezane z življenjem sv. Frančiška.

Radi ...

- smo skupaj;
- ustvarjamo;
- se igramo;
- kolesarimo;
- izvedemo kostanjev piknik;
- se gremo kopat v Banovce in prespimo v župnišču;
- izdelujemo adventne venčke, božične in velikonočne voščilnice in okraske;
- v cerkvi postavljamo jaslice;
- imamo božično obdarovanje;
- izvedemo trikranjevsko akcijo;
- sodelujemo z uvodi pri raznih svetih mašah;
- pripravljamo poletni tabor;
- izvedemo počitnice na morju za animatorje;
- z oktobrom imamo posvojenega otroka (petletno deklico Lano) v Ruandi ...



SMC VERŽEJ

Animatorji

Smo skupina mladih animatorjev iz Veržaja, Trnovske vasi in Voličine, ki nas združuje globlja povezanost s krščansko vero in želja po oblikovanju živega občestva med mladimi. Kot animatorji izhajamo iz različnih župnij, vendar nas povezuje skupna pripadnost Marijanišču. Srečujemo se na duhovnih vajah in formacijskih srečanjih, kjer poglobljamo svoje razumevanje vere ter se osebno duhovno krepimo. Imamo tudi razvedrilna in povezovalna srečanja.

Kot animatorji skrbimo za dobro vzdušje in povezanost skupine, pripravljamo igre, delavnice in dejavnosti, ki udeležencem pomagajo rasti, spremljamo otroke ali mlade ter jim stojimo ob strani pri njihovih izzivih, vodimo skupine, skrbimo za varnost in dobro počutje vseh udeležencev ter s svojim zgledom ustvarjamo okolje zaupanja, veselja in medsebojnega spoštovanja; na duhovnih vajah pa poleg drugih stavri animiramo tudi molitev, petje in trenutke tišine.



Veroukarji in drugi

Mladostniki, ki so neposredno ali posredno povezani z Marijaniščem, so tudi veroukarji, ki jih je v župniji Veržej okoli 60. Glavna katehistinja je s. Zalika FBS, nekaj razredov ima tudi g. župnik Milan. Nekateri so vključeni v otroški ali mladinski zborček pod vodstvom Petre Ivančič in ga. Marjete Ivančič. Priložnostno se kdo od veroukarjev vključi še v kakšno skupino ali dogodek znotraj župnije. Letos so se 8. in 9. razred povezali v nekakšno »mladinsko skupino«, ki jih vodi ravnatelj Mitja. Kakšen od veroukarjev pa se vključi tudi pri delovnih akcijah odraslih župljanov.

Med veroukarji, ki so bolj povezani z Marijaniščem, saj verouk obiskujejo v Marinišču in ne v župniji, so tudi veroukarji iz Vzgojnega zavoda Veržej. Tu je 13 mladostnikov, ki se tedensko srečuje pri prilagojeni katezezi veroučitelja in ravnatelja Marijanišča. Z različnimi predznanji se jim želi približati Jezusa in krščanstvo ter temeljne krščanske vrednote. Nekaj se jih pripravlja tudi na prejem zakramentov sv. krsta, sv. obhajila in sv. birme. Radi obišejo hišno kapelo, igralnico in seveda v toplejših dneh, ne sme izostati šolsko igrišče.



ŠOM Murska Sobota

Škofjski odbor za mladino Murska Sobota (ŠOM MS) sestavlja mladi iz Soboške škofije. Vsaka dekanija ima po predstavnike, ki skupaj z voditeljem ŠOM-a in duhovnim asistentom oblikujemo številne aktivnosti za mlade, predvsem pa se trudimo pričevati za vero živih dejanj.

Temeljno poslanstvo ŠOM uresničuje:

- načrtovanjem in usmerjanjem mladinske pastorale v Škofiji Murska Sobota;
- povezovanjem vseh glavnih nosilcev mladinske pastorale v škofiji;
- organizacijo svetih maš za mlade;
- organizacijo romanj mladih in duhovnih vaj na škofijski ravni;
- dogodkom Mladinski festival;
- Škofijskim pevskim zborom;
- skrbjo za osebno formacijo, izobraževanje in usposabljanje sodelavcev v mladinski pastoralni;
- povezovanjem z drugimi katoliškimi organizacijami za mladinsko pastoralo;
- sodelovanjem pri načrtovanju in izvajanju nalog v okviru Urada za mlade.



Praznovanje s s. Zaliko Svenšek FBS



Animatlon v Želimljem



Druženja animatorjev ŠOM

Znotraj ŠOM-a deluje tudi **Škofijski odbor Združenja animatorjev oratorija** (ŠO ZAO).

ŠO ZAO združuje in povezuje krajevne oratorijske animatorske skupine na področju škofije. Pomaga jim, da bi sledili namenu in ciljem ZAO ter tako dosegli višjo in vsestransko kvaliteto svojih oratorijev in animatorjev. ŠO ZAO je glavni vezni člen med oratorijskimi animatorskimi skupinami po župnijah in nacionalno organizacijo ZAO (Oratorij Slovenija). ZAO temelji na don Boskovem izročilu oratorija. Deluje po načelih krščanske etike in salezijanske preventivne vzgojne metode dela. Želja je, da bi oratoriji delovali kar se da kvalitetno in v skladu z osnovno idejo Oratorija, kakor si ga je zamislil Janez Bosko. Struktura ZAO zagotavlja možnost iz-

menjave izkušenj, znanj ter mnenj med animatorji in jim nudi izbiro različnih izobraževanj. Predvsem je eden glavnih ciljev skrb za kakovost oratorijev in spodbujanje delovanja po načelih štirih stebrov oratorija (dom, šola, dvorišče, župnija) in po salezijanskem preventivnem vzgojnem sistemu.

Naloge v ZAO MS so:

- enkrat letno organizirati pomladansko srečanje animatorjev Oratorija v svoji škofiji,
- vsaj enkrat letno organizirati posvet voditeljev Oratorija za voditelje v svoji škofiji,
- še z drugimi dejavnostmi pospeševati in pomagati krajevnim animatorskim skupinam svoje škofije pri izvedbi krajevnih oratorijev in rasti njihovih članov.



Animatorji ŠOM



Pripravljalni vikend animatorjev za duhovne vaje

» Kaj nam mladim iz ŠOM in ZAO Marijanišče pomeni?

ŠOM-ovcem in ZAO-vcem Marijanišče ne pomeni samo prostora, kjer smo vedno dobrodošli za sestankovanje in organizacijo dogodkov in aktivnosti, temveč nam pomeni ljudi, predvsem salezijance, ki s svojo karizmo vzgajajo mlade v veri v Kristusa. Marijanišče tako kot drugi salezijanski centri vzbuja spomin na don Boskov prvi oratorij v Valdoccu – prostor molitve, igre in pristnega veselja. *VODITELJICA ŠOM-A PETRA*



Duhovne vaje za otroke



Obisk animatorjev iz župnije sv. Janez Bosko Maribor



Na srečanju salezijanske mladine v Cerknici



Druženje mladih v Marijanišču

Stebri, o katerih se ne razpravlja, ampak se živi po njih

Pogovor s salezijanskim vrhovnim predstojnikom Fabiom Attardom, 11. don Boskovim naslednikom



Kakšna je vaša zgodba o poklicanosti?

Rodil sem se na Gozu na Malti 23. marca 1959 kot peti od sedmih otrok. Oče je bil farmacevt v bolnišnici, mama pa je odprla majhno trgovino s tkaninami in krojaštvom, ki je sčasoma prerasla v verigo petih trgovin. Bila je zelo delavna ženska, vendar je bilo podjetje vedno družinsko.

Obiskoval sem lokalno osnovno in srednjo šolo. Zelo lep in poseben element mojega otroštva je, da je bil moj oče katehet v oratoriju, ki so ga do leta 1965 vodili salezijanci. Kot mladenič je obiskoval ta oratorij in nato tam ostal kot edini laiški katehet. Ko sem ga pri šestih letih začel obiskovati, so salezijanci ravnokar zapustili ustanovo. Mlad duhovnik, ki še živi, je prevzel in nadaljeval dejavnosti oratorija v salezijanskem duhu, saj je sam tam deloval kot bogoslovec.

Nadaljevali smo s katekizmom, dnevnim evharističnim blagoslovom, nogometom, gledališčem, zborom, izleti, zabavami ... vsem, kar običajno poteka v oratoriju. Bilo je veliko otrok in mladih in odraščal sem v takšnem okolju. V praksi se je moje življenje odvijalo med družino in oratorijem. Bil sem tudi ministrant v župniji. Po končani srednji šoli sem se zato orientiral k duhovništvu, saj sem to željo nosil že od otroštva.

Danes se zavedam, kako zelo je name vplival mladi duhovnik, ki sem ga občudoval: vedno je bil navzoč z nami na dvorišču in pri oratorijskih dejavnostih. Salezijanec tam ni bilo več. Zato sem vstopil v semenišče. Dve leti sem imel pripravljeno usposabljanje, ki je delovalo kot internat. V tretjem letu – ki je ustrezalo prvemu letniku filozofije – sem srečal družinskega prijatelja, starega približno 35 let, ki je vstopil k salezijancem. Živi še danes in je salezijanec brat. Ob njem se je v meni razplamtel ogenj. S pomočjo svojega duhovnega voditelja sem začel razločevati poklicanost.

Rodil sem se v družini, v kateri se je gojil čut za vero, delo in skupno odgovornost.

Bila je pomembna, a tudi zahtevna pot: star sem bil 19 let, a duhovni voditelj mi je pomagal iskati Božjo voljo, ne svojo. Zato sem zadnje, četrto leto filozofije,

preživel kot salezijanski aspirant in zaključil filozofski študij.

Globoko me je zaznamovala še druga družinska izkušnja, čeprav sem se tega zavedel šele sčasoma. Moj brat, drugi v družini, je pri 25. letih umrl zaradi odpovedi ledvic. Danes bi bil z napredkom medicine – dializa in presaditev – še vedno živ, a takrat ni bilo veliko možnosti. V zadnjih treh letih njegovega življenja sem bila ob njem: delila sva si isto sobo in pogosto sem mu ponoči pomagal. Bil je veder, vesel mladenič, ki je svojo krhkost živel z izjemnim veseljem.

Ko je umrl, sem bil star 16 let. Minilo je petdeset let, a ko se spomnim tistega časa in vsakodnevne izkušnje bližine, sestavljen iz majhnih gest, spoznavam, kako zelo je to zaznamovalo moje življenje.

Rodil sem se v družini, v kateri se je gojil čut za vero, delo in skupno odgovornost. Moja starša sta izjemna zgleda: križ sta živela z veliko vero in vedrino, ne da bi kdaj kogarkoli obremenjevala, hkrati pa sta znala prenašati veselje družinskega življenja. Lahko rečem, da sem imel zelo lepo otroštvo. Nismo bili ne bogati ne revni, ampak vedno trezni, diskretni. Učila sta nas delati, dobro upravljati z viri, ne zapravljati, živeti dostojanstveno, elegantno in predvsem v pozornosti do revnih in bolnih.

Kako se je odzvala družina, ko ste se odločili slediti posvečenemu poklicu?

Prišel je trenutek, ko sva skupaj z duhovnim voditeljem razjasnila, da je moja pot salezijanska pot. To sem seveda povedal tudi staršem. Spomnim se, da je bil miren večer, ko smo skupaj jedli, samo mi trije. V nekem trenutku sem dejal: »Nekaj vama želim povedati: po presoji sem se odločil, da se pridružim salezijancem.«

Moj oče je bil zelo vesel. Takoj je odgovoril: »Naj te Gospod blagoslovi.« Moja mama pa je začela jokati, tako kot vse matere. Vprašala me je: »Torej odhajaš?« Toda moj oče je nežno in odločno posredoval: »Ne glede na to, ali bo odšel ali ne, je to njegova pot.«

Blagoslovila sta me in me spodbudila. To so trenutki, ki so mi za vedno ostali vtisnjeni v spomin.

Še posebej se spominjam, kaj se

je zgodilo ob koncu življenja mojih staršev. Moj oče je umrl leta 1997, šest mesecev pozneje pa so odkrili, da ima moja mama neozdravljiv tumor.

Takrat so me predstojniki prosili, naj odidem poučevati na Papeško salezijansko univerzo (UPS), a nisem bil prepričan, ali naj sprejem. Mama ni bila dobro, bila je blizu smrti. Ko sem se pogovarjal z brati, so mi rekli: »Stori, kar ti naročajo predstojniki.«

»Nisi moj, pripadaš Bogu. Stori, kar ti naročajo predstojniki.«

Bil sem doma in sem se o tem pogovarjal z mamo: »Mama, predstojniki me prosijo, naj grem v Rim.« Z jasnostjo prave matere mi je odgovorila: »Poslušaj, sin moj, če bi bilo odvisno od mene, bi te prosila, da ostaneš tukaj, ker nimam nikogar drugega in nočem biti v breme tvojim bratom. Toda ...« – in tukaj je izrekla stavek, ki ga nosim v srcu – »Nisi moj, pripadaš Bogu. Stori, kar ti naročajo predstojniki.«

Ta stavek, ki ga je izrekla eno leto pred svojo smrtjo, je zame zaklad, dragocena zapuščina. Moja mama je bila inteligentna, modra in pronicljiva ženska: vedela je, da jo bo bolezen pripeljala do konca, a v tistem trenutku je bila v sebi svobodna. Svobodna, da je izrekla besede, ki so še enkrat potrdile dar, ki ga je sama dala Bogu: darovanje sina v posvečeno življenje.

Kakšna je vaša formativna pot od noviciata do danes?

Zelo bogata in raznolika. Prednoviciat sem začel na Malti, noviciat pa sem opravil v Dublinu na Irskem. Resnično lepa izkušnja.

Po noviciatu so moji tovariši odšli na študij filozofije, ki sem ga sam opravil že prej. Zato so me predstojniki prosili, naj ostanem v noviciatu še eno leto, kjer sem poučeval italijanščino in latinščino. Nato sem se vrnil na Malto in opravil dvoletno vzgojno prakso, ki je bila zelo lepa in bogata.

Kasneje sem se dal na razpolago za misijone in predstojniki so me skupaj s še enim salezijancem poslali v Tunizijo, da bi ponovno vzpostavila salezijansko navzočnost v državi. Prevzeli smo šolo, ki jo je vodila ženska redovna družba in so jo zaradi pomanjkanja poklicev nameravale zapreti. Šola

je imela 700 gojencev, zato sem se moral naučiti francoščine in arabščine. Za pripravo sem nekaj mesecev preživel v Lyonu v Franciji, nato pa sem se posvetil študiju arabščine.

V Tuniziji sem ostal tri leta. Bila je še ena velika izkušnja, saj smo se znašli v življenju vere in salezijanske karizme v okolju, kjer nismo mogli izrecno govoriti o Jezusu. Vendar je bilo mogoče graditi vzgojne poti, ki so temeljile na človeških vrednotah: spoštovanju, razpoložljivosti, resnici. Naše pričevanje je bilo tiho, a zgovorno. V tem okolju sem se naučil spoznavati in ljubiti muslimanski svet. Vsi – učenci, učitelji in družine – so bili muslimani in so nas sprejeli z veliko toplino. Počutil sem se del njihove družine. V Tunizijo sem se večkrat vračal in vedno naletel na enako spoštovanje in hvaležnost, ne glede na versko pripadnost.

Naše pričevanje je bilo tiho, a zgovorno.

Po tej izkušnji sem se vrnil na Malto in pet let deloval na socialnem področju v salezijanski hiši, namenjeno otrokom, ki potrebujejo pozornejšo vzgojno podporo, tudi v stanovanjski obliki.

Po teh osmih letih pastoralnega dela (med Tunizijo in Malto) sem dobil priložnost, da dokončam doktorat. Odločil sem se za vrnitev na Irsko, saj je bila tema povezana z vestjo po misli kardinala Johna Henryja Newmana, zdaj svetnika. Po končanem doktoratu me je takratni vrhovni predstojnik Juan Edmundo Vecchi povabil, da se pridružim Papeški salezijanski univerzi kot profesor moralne teologije.

Če pogledam na celotno pot, od aspiranta do doktorata, lahko rečem, da je bila to kombinacija izkušenj, ne le vsebinskih, temveč tudi zelo različnih kulturnih kontekstov. Zahvaljujem se Gospodu in Družbi, ker sta mi ponudila priložnost, da izkusim tako raznoliko in bogato izobrazbo.

Od leta 2008 do 2020 ste bili dva mandata vrhovni svetovalec za mladinsko pastoralo. Kako so vam izkušnje pomagale pri tem poslanstvu?

Že od samega začetka sem vedno verjel v timsko delo in sodelovanje z laiki. Moja prva izkušnja salezijanskega ravnatelja je bila prav v tem slogu: stabilna vzgojna ekipa, danes bi rekli VPS (vzgojno-pastoralna skupnost), s sistematičnimi, ne občasnimi srečanji. Vsak teden smo se srečevali z vzgojitelji in strokovnjaki. Ta pristop, ki je sčasoma postal metoda, je zame ostal referenčna točka.

K temu so dodane še akademske izkušnje: šest let poučevanja na Papeški salezijanski univerzi, kamor

so prihajali študenti iz več kot sto držav, nato pa kot izpraševalec in vodja doktorskih disertacij na Alfonzijanski akademiji.

Verjamem, da me je vse to pripravilo na to, da sem odgovornost živel z jasnostjo in vizijo.

Kar sem lahko doživel kot vrhovni svetovalec, ni bila osebna zasluga. Verjamem, da bi lahko vsak salezijanec, če bi imel enake priložnosti in podporo Družbe, doživel podobne izkušnje in velikodušno prispeval svoj prispevek.

Obstaja molitev, salezijanska beseda za lahko noč, navada, ki je nikoli ne bi smeli izpustiti?

Pobožnost do Marije. Doma smo odraščali z vsakodnevnim rožnim vencem, ki smo ga molili kot družina. Ni bila obveznost, bilo je nekaj naravnega: to smo počeli pred jedjo, ker smo vedno jedli skupaj. Takrat je bilo to mogoče. Danes je morda manj, ampak takrat smo živeli tako: družina se je zbrala, skupna molitev, skupna miza.

Na začetku se morda nisem zavedal, kako globoka je bila ta Marijina pobožnost. Toda z leti, ko začneš ločevati bistveno od nebitvenega, sem razumel, koliko je ta materinska navzočnost spremljala moje življenje.

Za nas, ki smo vzgojitelji, je jasno: če se naša vera ne prevede v konkretno življenje, vse postane fasada.

Seveda obstajajo nekatere fiksne točke: vsakodnevna evharistija in premišljevanje. To so stebri, o katerih se ne razpravlja, ampak se živi po njih. Ne le zato, ker smo posvečeni, ampak zato, ker smo verniki. In vera se živi le tako, da se neguje.

Ko jo negujemo, vera raste v nas. In le če raste v nas, ji lahko pomagamo rasti tudi v drugih. Za nas, ki smo vzgojitelji, je jasno: če se naša vera ne prevede v konkretno življenje, vse postane fasada.

Te prakse – molitev, premišljevanje, pobožnost – niso rezervirane za svetnike. So izraz iskrenosti. Če sem se odločil za vero, imam tudi odgovornost, da jo negujem. Sicer se vse skrči na nekaj zunanjege, navideznege. In to sčasoma ne vzdrži.

Imate kakšne načrte, ki so vam še posebej pri srcu?

Da. Če zaprem oči, si resnično želim, da bi videl svetejšo salezijansko družbo. Bolj sveto, bolj sveto.

Močno me je navdihnilo prvo pismo Pascuala Cháveza iz leta 2002 z naslovom »Bodite sveti«. To pismo je pustilo pečat na meni.

Obstaja veliko načrtov in vsi so veljavni, dobro strukturirani, s širokimi in globokimi vizijami. Toda kakšno vrednost imajo, če

Tisti, ki spremljajo mlade, morajo biti pozorni, globoki, potrpežljivi.



jih izvajajo ljudje, ki niso svetniki? Lahko opravimo odlično delo, lahko smo celo cenjeni – in to samo po sebi ni negativno – vendar ne delamo za doseganje uspeha. Naše izhodišče je naša identiteta: smo posvečeni ljudje.

Kar predlagamo, je smiselno le, če izhaja od tu. Jasno je, da si želimo, da bi bili naši načrti uspešni, a še bolj si želimo, da bi prinašali milost, ki bi se ljudi globoko dotaknila. Ni dovolj biti učinkovit. Biti moramo učinkoviti v najglobljem smislu: učinkoviti v pričevanju, identiteti, veri.

Naša posvetitev ni dodatek: je temelj.

Učinkovitost lahko obstaja tudi brez kakršne koli verske reference. Lahko smo odlični strokovnjaki, vendar to ni dovolj. Naša posvetitev ni dodatek: je temelj. Če postane obrobna, če jo odložimo, da bi naredili prostor za učinkovitost, potem izgubimo svojo identiteto.

Ljudje nas opazujejo. Salezijanske šole so znane po dobrih rezultatih – in to je dobro. Toda ali nas prepoznavajo tudi kot Božje može? To je vprašanje.

Če nas vidijo le kot dobre strokovnjake, potem smo le učinkoviti. Toda naše življenje mora hraniti On – Pot, Resnica in Življenje – ne pa to, kar »mislim« ali kar »hočem« ali »kar se mi zdi«.

Zato raje govorim o osebnem načrtu, kot da bi govoril o globoki želji: postati svetnik. O tem govorite na konkreten, ne idealiziran način.

Ko je don Bosko svojim fantom govoril o študiju, zdravju in svetosti, ni mislil na svetost, ki bi jo sestavljala le molitev v kapeli. Mislil je na svetost, ki jo živimo v odnosu z Bogom in jo odnos z Bogom hrani. Krščanska svetost je odsev tega živega in vsakdanjega odnosa.

Kakšen nasvet bi dali mlademu človeku, ki se sprašuje o svoji poklicanosti?

Rekel bi mu, naj korak za korakom odkrije, kakšen je Božji načrt zanj.

Pot poklicanosti ni vprašanje, ki ga zastavimo in čakamo na prip-

ravljen odgovor Cerkev. Je romanje. Ko mi mladi reče: »Ne vem, ali naj postanem salezijanec ali ne,« ga skušam oddaljiti od te formulacije. Ne gre zgolj za odločitev »postal bom salezijanec.« Poklicanost ni možnost v odnosu do »stvari«.

To vem iz lastne izkušnje, ko sem svojemu duhovnemu voditelju dejal: »Želim postati salezijanec, to bom postal,« me je zelo mirno spodbudil k razmisleku: »Ali je to res Božja volja? Ali pa je to le tvoja želja?«

Prav je, da mlad človek išče tisto, kar si želi. To je zdravo. Spremljevalec pa ima nalogo, da to iskanje vzgaja, da ga iz začetnega navdušenja spremeni v pot notranjega zorenja.

»Ali želiš delati dobro? Dobro. Potem spoznaj sebe, prepoznavaj, da te Bog ljubi.« Šele iz globokega odnosa z Bogom se lahko pojavi pravo vprašanje: »Kakšen je Božji načrt zame?«

Kajti to, kar si želim danes, mi jutri morda ne bo več dovolj. Če se poklicanost skrči na to, kar »mi je všeč«, potem bo krhka. Poklicanost je notranji glas, ki sprašuje, prosi za dialog z Bogom in za odgovor.

Zato morajo biti tisti, ki spremljajo mlade, zelo pozorni, globoki, potrpežljivi. Nikoli površinski.

Ko mlad človek doseže to točko, ko ga spremljamo, da odkrije notranji prostor, kjer živi Bog, potem resnično začenja pot. In zato morajo biti tisti, ki spremljajo mlade, zelo pozorni, globoki, potrpežljivi. Nikoli površinski.

Emavs v evangeliju nudi popolno podobo: Jezus se približa dvema učencema, ju posluša, čeprav ve, da govorita zmedeno. Nato, ko ju posluša, začne govoriti. In onadva ga na koncu povabita: »Ostani z nama, ker se mračí.« Prepoznata ga v gesti lomljenja kruha. Takrat si rečeta: »Mar nama ni gorelo srce, ko nama je govoril na poti?«

Danes mnogi mladi iščejo. Naša naloga vzgojiteljev ni, da bi bili prenašalci. Mirno in postopoma jim pomagajmo odkriti veličino, ki je že v njihovih srcih. Kajti tam, v tej globini, srečajo Kristusa. Kot pravi sveti Avguštin: »Ti si bil v meni, jaz pa zunaj. In tam sem te iskal.«

Poletne dogodivščine otrok, mladih in odraslih



Animatorji oratorija za družine

Zajeti pestro, bogato in doživeto poletje v nekaj stavekih ... Mogoče bo delno uspelo ...

Poletje v prostorih Marijanišča ali bolje na posesti Marijanišča se začne s koncem šolem, in sicer s Taborom Frančiškovih otrok (med 24. in 28. junijem), ki ga vodi veržejska skupnost Frančiškank Brezmadežnega spočetja s s. Zaliko na čelu. Vključenih je bilo okoli 70 otrok in okoli 20 animatorjev – oboji iz domače ali širše štajerske okolice. Naslov tabora je bil *Frančišek – romar upanja*.

Ko se je junij prevesil v naslednji mesec, smo med 4. in 11. julijem gostili in organizirali že več kot dvajsetletni program *Oratorij*

To je
investicija v
zakon, družino
in dušo.
B. Siter

za družine, ki ga je letos obiskalo 13 velikih in večjih družin in večina teh z vsemi družinskimi člani. Prav zanimivo je videti, kako se na ta program s svojimi starši in mlajšimi brati in sestrami radi vračajo tudi najstniki in študentje, ki pa se tudi aktivno vključujejo v program in pomagajo pri organizaciji le-tega. V dopoldanski program za starše so bili vključeni dr. Franc Gider, poslovni svetovalac in mentor; Jana Jemec, vzgojiteljica, učiteljica in kognitivno-vedenjska svetovalka in Živa Dobrovoljc, študentka dietetike. Za otroke je skrbelo okoli 10 animatorjev, ki so se dopoldne srečali na počitniški način s temami, kot so 'zaupanje v Boga', 'samo Bog dela čudeže' in 'dogodek *Emavs*

in sveta maša'. Ni manjkalo tudi ustvarjalnosti v delavnicah Centra DUO in večera talentov; športa in večernih turnirjev v spretnostih za celo družino; duhovnosti z vsakodnevno sveto mašo, molitvami ter adoracijo. Udeleženci so se razveselili piknika in veliko prostega časa v popoldanskih urah, ki so ga preživeli v krogu svoje družine. Pobožna je bila tudi nedelja: poromali smo k Materi Božji na Prihovo, kjer smo prisostvovali srebrni maši (25. obletnica duhovništva) salezijanca Petra Pučnika, nato pa spoznali še naravne, kulturne in kulinarčne lepote bližnje Oplotnice. Celoten program sta vodila salezijanca Mitja Franc in Domen Kos.

Ko smo še pospravljali zadnje sobe in prostore, pa jih je že pridno polnila Skupnost Emanuel, ki je pri nas vztrajala v dveh skupinah (okoli 250 ljudi ali cca. 60 družin) vse do 22. julija. Družinskega živčava ob slavljenju, duhovnosti, delavnicah in pestremu dogajanju ni manjkalo. Vse v organizaciji in izvedbi Skupnosti Emanuel. Duhovno oskrbo sta prevzela Janez Rus in Peter Možina. Več o izkušnji pa na njihovem instagram profilu.

Med 14. in 18. julijem je v Marijanišču in v Župniji Veržej potekal enotedenski Oratorij z naslovom *Ne boj se, zasveti!* Spoznavali smo lik dijaka blaženega Alojzija Grozdeta, ki je še ne 20-letni umrl mučeniške smrti med 2. svetovno vojno. Na programu je bilo 25 otrok, 11 animatorjev. Pester po-

čitniški program z dramsko igro, katehezami, delavnicami, organiziranimi igrami in seveda končnim izletom v Maribor, kamor smo se odpravili kar z železniške postaje Veržej. Program je vodil ravnatelj skupnosti Mitja, v pomoč pa sta bila tudi župnik Milan in s. Zalika.

Veržejski animatorji, ki so aktivni pri Frančiškovih otrocih, so se po svojih animatorskih aktivnostih 20. julija odpravili na animatorske počitnice v Ankarano. Pod vodstvom s. Zalike sta jih spremljala še salezijanca Primož Korošec in Mitja Franc.

Za le en dan je v hiši zavladala tišina in nezapolnjenost, že naslednji dan pa so Veržej za tri tedne napolnile družine iz Društva Družina in življenje v treh skupinah (v vsaki okoli 180 ljudi), ki so vztrajale vse do 16. avgusta. Vodja Benjamin Siter te tedne opiše kot »izkušnjo, ki je letos poleti v Veržeju nahranila več kot 90 družin. To niso le počitnice. To je investicija v zakon, družino in dušo.« Gost vseh treh tednov je bil oče, mož in terapevt Miha Novak, ki je starše s humorjem in strokovnostjo povabil, da gredo globlje. Na potovanje v notranjost – k našim šestim osnovnim čustvom. Spoznali smo, da so čustva nevtralna – niso dobra ali slaba, ampak preprosto so. Ta se odražajo v naših odnosih, v naših družinah in nosijo s seboj preteklost. To so pokazali konkretni geogrami udeležencev, kjer so se izrisali čustveni vzorci, ki se nezavedno prenašajo iz roda



Fančiškov tabor 2025



Oratorij za družine



Na srebrni maši Petra Pučnika na Prihovi



Tu prideš
v zdravo jedro
družbe. Na otrocih
se to pozna.
Počutiš se kot
doma.



v rod. Benjamin nadaljuje: »Če bi morali izkušnjo Veržeja strniti v eno besedo, bi bila to verjetno skupnost.« Eden od udeležencev pa: »Tu prideš v zdravo jedro družbe. Na otrocih se to pozna. Počutiš se kot doma.« In kdo je skrbel za otroke? Animatorji. Ta neverjetna skupina mladih, polna pristne energije in veselja ni le pazila na otroke – živela je z njimi. Navdušenje staršev je bilo očitno: »Animatorji so vredni občudovanja,« je dejal eden od očetov. Popoldnevi so bili namenjeni družinskemu preživljanju časa.

Nekateri so raziskovali skrite kotičke Prlekije in Prekmurja, drugi so se srečevali na kopališču v Banovcih. Voditelji so bili vsak teden v parih – zakonci: Marjeta in Matej Bec; Saša in Benjamin Siter; Ines in David Križman, tem pa so pomagali zakonci, ki so skrbeli za animatorje: Gregor in Lucija Gartner, Jana in Leon Kuzma ter Mojca in Robi Nuč. Za duhovno in zakramentalno oskrbo je skrbel salezijanec Mitja Štefan. Več o doživljanju pri nas skozi njihove oči pa na njihovi spletni strani.

Naj omenim, da gre velika zahvala, da so se ljudje počutili zares doma, vsem sodelavcem in zaposlenim, vsekakor pa salezijanski skupnosti v Marijanišču, kjer sta vedno požrtvovalna in neutrudna tudi Marko in Blaž, brez katerih stvari v hiši ne bi tekale, kot tečejo. Zahvala tudi župniku Milanu za vso izkazano pastoralno pomoč.

Po osmih tednih pestrega dogajanja pa so na vrsto prišli 'odklopi' sodelavcev in salezijancev, v Marijanišču pa so v preostanku avgusta na počitniški oddih prihajali posamezni gostje ali družine.



Župnijski oratorij 2025

Pestro projektno leto v Rokodelskem centru

Ko se ozremo na preteklo leto, razmišljamo, kaj smo se naučili, česa smo se »odučili«, kaj smo dosegli, česa nismo in kaj še bomo. V našem rokodelskem centru smo v preteklem letu izpeljali mnoge aktivnosti, veliko so jih omogočili sponzorji, da smo v skladu z našim poslanstvom lahko tudi brezplačno predajali rokodelska znanja na (bodoče) rokodelce.

Ena odmevnejših aktivnosti je gotovo Rokodelski maraton, ki smo ga izvedli zadnji teden avgusta. Z iskreno željo naše lončarke Urške po predajanju lončarskega znanja, še bolj pa z močno potrebo po pridobivanju le-tega, smo zasnovali intenzivni teden predavanja rokodelskega znanja. Naš center se je za teden dni prelevil v čebelnjak ustvarjanja, druženja, smeha ter usvojitve novih rokodelskih spoznanj in veščin, kjer je staro in mlado v ritmu ustvarjanja z glino dihala kot eno.

Najbolj intenziven program je bil lončarski masterclass, kjer se je devet izkušenih lončarjev od ponedeljka do petka pililo v znanju oblikovanja raku glin in dveh raku tehnik žganja keramike, izdelovanju lastnih glazur, oblikovanju velikih okroglih form ter raziskovanju tekstur in struktur v keramiki. Spoznali so tudi trike in nasvete glede gradnje prepoznavne blagovne znamke, oblikovanja rokodelskih izdelkov in načine iskanja novih idej.

Ob večerih je v lončarski delavnici ustvarjalo deset lončark začetnic, deset mladih od blizu in



daleč pa je na rokodelskem taboru tri dni spoznavalo vezenje, pletenje in lončarstvo. Popoldne so si seveda malo odpočili na kolesarskem izletu in kopanju v Banovcih, zvečer pa v »disku Paviljon« in ob tabornem ognju.

Projekt je sofinanciralo Ministrstvo za gospodarstvo, turizem in šport.

Spomladi smo ob podpori Evropske obrtne zveze izvedli dve delavnici pletenja srčkov iz slame – »Zlata nit«. Poleti pa smo izpeljali usposabljanje »Uvod v art terapijo z glino«. Dvanajst udeleženk je spoznalo osnovne prijeme v glini in osnove art terapije, po samem usposabljanju pa so udeleženske v svojem delovnem okolju izvedle glineno »art terapevtsko«

delavnico z ranljivo skupino. V enajst izvedenih delavnic je bilo vključenih okrog 60 udeležencev, ki pripadajo najrazličnejšim ranljivim skupinam. Projekt je bil sofinanciran s strani Lokalne razvojne fundacije za Pomurje oziroma Ministrstva za javno upravo.



VIDEI
rokodelskega
maratona

»Rokodelstvo oziroma rokodelske veščine so izredno pomembne, saj gre za kreativnost, ki jo vsak mora razvijati in tako doprinesti družbi skozi produkte, ki jih ustvari. VESNA OSOJNIČKI

»Kot rokodelce se srečujem pretežno z izzivi, kako uravnovesiti svoje delo, svoje lastne projekte s finančnimi sredstvi ter pridobivanje čim več novih znanj. JERNEJ AUER

»Razvoj rokodelstva je odvisen od materialov, po katerih hodimo in jih imamo vsak dan pred nosom – samo uporabiti se jih moramo naučiti. ZVONKO BIZJAK

»Predajanje znanj mojstrov je težko dosegljivo zato, ker jih ni. Na primer iz panoge lončarjev se redko kateri najde, ki je še uspešen na svojem področju, in ta znanja so zelo pomembna. Zato mene fascinira to, da spoznaš neke stare mojstre, da ti lahko predajo to znanje. RENATA OŠLAJ

»Rokodelstvo lahko zelo vključi ranljive skupine. Sama sem še trenutno tudi v službi v Centru starejših občanov. Tam imamo za naše stanovalce več skupin in tisti, ki se niso mogli vključiti v nobeno drugo skupino, so se našli z glino. ELIZABETA KRAJNC

»Digitalizacija in vse to novo prihajajoče lahko gre in gre in bo šlo z roko v roki. Zakaj? Zato ker se človek vedno razvija, vedno se prilagaja, in pomembno je, da vzamemo nekaj od tega, a da še vedno ostane vsaj 70, 80 % res tistega rokodelskega, vse ostalo je podpora. URŠKA ANBROŽ



Žareči obrazi povedo vse ... Fotografski utrinki skupin, ki so nas obiskale



Starejša zakonska skupina iz župnije Ljubljana Rakovnik



Geštal duhovne vaje za zakonce



Europa Donna



Kolesarji Indijančki Ognjišča



Ženska na polno



Družine RadŽivim



Birmanci župnije Murska Sobota



Osnovna šola Martina Konšaka Maribor



Oratorij iz župnije sv. Janez Bosko Maribor



Skupina za pare iz župnije Ljubljana Rakovnik



Vrtec Ljutomer



Prvoobhajanci iz župnije sv. Ruperta



Družine iz župnije sv. Janeza Boska Maribor

Z najstniki v Veržej

AK,
DRUŽINA IN ŽIVLJENJE

DiŽ-evi počitniški tedni 2025

Neke nedelje smo se zbrali na kavču in odprla sem temo Veržēja. Prebrali smo vse o počitniških tednih na DiŽ-evih straneh, potem sva jih vprašala, če so za. Najstarejša je bila proti, a bi se pogajala. Sin je bil neodločen, a rekel OK. Najmlajša je bila proti in vztrajala pri svojem 'ne', brez objektivnega razloga. Ponudila sva kompromis: če bo po treh dneh neznosno, se pogovorimo in po potrebi odidemo ...

Začelo se je nekega februarjskega večera, ko je med voditelji pogovornih skupin na Alfi završalo: danes se odpirajo prijave na DiŽ-ev Veržej 2025! Anki so se svetile oči, Saška je že izpolnjevala prijavnico, jaz pa sem globoko vdihnila.

Iskrica, ki je zanetila ogenj

Misli so me odnesle v topel avgustovski večer, ko sta Mojca in Robi, polna vtisov in navdušenja, na naši terasi pripovedovala o lanskem tretjem tednu Veržēja. Zanetila sta ogenj, ki ga nisem mogla pogasiti. Takoj sem v mislih zagledala mojega moža s harmoniko ali kitaro, kako z nasmehom na obrazu širi veselje ... a, bodimo realni – to je teden za družine, ne pare, mi pa ... globok izdih v tistem trenutku je pomenil križ čez sanje o skupnem poletnem tednu duhovnosti ...

... a ko sem isti večer doma možu povedala, kaj se mi plete po glavi, moje ideje ni zavrnil. Naslednje jutro sem izpolnila prijavnico, otrokom pa v tistem trenutku nisva povedala nič. Tako ali tako smo bili uvrščeni na čakalno listo, za pogovor z najinimi tremi naj-

stniki pa se je bilo treba temeljito pripraviti.

Pogovor z najstniki

Najstarejša hči, 18-letnica, je umetnica, perfekcionistka, globoka, a do Cerkev distancirana. Sin, star skoraj 17, je skavt, animator, judoist s črnim pasom. Je odgovoren in čuteč, a sprejemati odločitve mu je izredno težko. Najmlajša, kmalu srednješolka, je uporniška energija, talentirana za ples in glasbo, a trmasta in trenutno sta vera in Cerkev daleč od njenih tem.

Z otroki sva bila vedno povezana in glede počitnic čutila, da je prav, da se skupaj odločimo, kam gremo in kako se imamo. Zadnji dve leti pa je bil naš dopust, kljub pogovoru in optimističnim načrtom, skoraj ločen: bivali smo sicer v istem apartmaju, čas pa preživljali vsak po svoje: midva z najmlajšim aktivno, trije najstniki pa v svojem svetu – telefoni, knjige, spanje do desetih, »pustite me pri miru«.

Letos je mož rekel: »Na morje ne gremo, pasivnost se lahko gremo doma.«

»Zakaj nista vprašala?!«

Neke nedelje v aprilu smo se zbrali na kavču in odprla sem temo Veržēja. Prebrali smo vse o počitniških tednih na DiŽ-evih straneh, potem sva jih vprašala, če so za. Prvi odziv: »Zakaj nas nista vprašala prej?« Najstarejša je bila proti, a bi se pogajala. V zameno za dodatne dneve na morju s fantom, bi se potrudila in šla z nami ... Tam smo končali. Sin je bil neodločen, a rekel OK. Najmlajša je bila proti in vztrajala pri



svojem 'ne', brez objektivnega razloga.

Ponudila sva kompromis: če bo po treh dneh neznosno, se pogovorimo in po potrebi odidemo. Dodala pa sva, da pri 14-ih nikogar nisva spraševala, če gre na počitnice z družino. Debata se je zaključila: najstarejša ostane doma, ostali gremo.

Prepuščanje? Prepuščanje.

Ko se je bližal avgust, sta se oba najstnika, ki sta na družabnih omrežjih zvesto spremljala story-je iz Veržēja, začela pritoževati nad vsem, kar ju čaka. Iz dneva v dan je bilo bolj napeto in na koncu sta si bila edina, da bosta po »tistih treh dneh« šla domov. Molčala sem in molila: da bi prišli nazaj vsi skupaj, pa da bi vsi od Veržēja nekaj dobili.

Bala sem se tudi moževega razočaranja, saj ga je skrbelo, koliko bo teden sploh družinski. V molitvi sem sredi tedna zaslišala: »Če sem ti obljubil, sem ti obljubil. Umiri se, vse bo.« A prepuščanje je moja šibka točka, zato sem prosila še mami, Mojco in prijatelje, da močno molijo za nas. Kljub temu sem se komaj upirala preigravanju rezervnih scenarijev in joku ob misli, da bi morali domov prej ...

In smo šli ...

In v soboto, 9. avgusta, smo spakirali in šli ... v neznano. Nikogar nismo poznali. Nisem vedela, kako dolgo bomo ostali. A v avtu sem začutila mir – »bo(mo) že, Gospod, kajne?«

(Skoraj) vse je mogoče!

Kaj se zgodi, ko se upanje na popoln družinski čas prelevi v močno izkušnjo soočenja z realnostjo? V Veržēju je družino pričakala 'bonboniera' – škatla doživetij z raznolikimi okusi. Zgodba o tem, kako so prav preizkušnje, preplete ne z oporo skupnosti in vere, postale pot do globlje hvaležnosti in spoznanja, da je včasih treba tvegati, da bi zares živeli.

Ko gre človek prvič nekam, s seboj nekaj nese. Mi smo prišli v Veržej z različno mero odprtosti in raznolikimi pričakovanji. Na tem blagoslovljenem kraju pa nas je čakala bonboniera – škatla čokolatino, kot se slikovito izrazijo Primorci. Vsakdanji okvir – jutranji krogi, maše, obroki, večeri – nam je pomagal, da se nismo izgubili v množici ljudi in pripravljenih dogodkov. Znotraj tega okvirja pa je bil prostor in čas za srečanja, pogovore, šport in igro, mirno srkanje kave ob kletu, človeške in božje dotike ... ki so se intenzivno začeli dogajati.



WWW.DIZ.SI



FOTO: DIŽ



Pričakovanja se srečajo z realnostjo

Prvi čokolatin je bil nedeljski zmenek – kolesarski pobeg v sosednjo vas, obisk presenečenja in zmenek v troje ob omamno dišeči kavi in štrudlju – nepozabna urica, polna smeha, obujanja spominov na poročni dan pred 20 leti in načrtovanja bližnje prihodnosti. Po vrnitvi smo se z Jezusom srečali pri maši, maše so namreč okusni čokolatini, ki jih v Veržeju dobiš vsak dan po enega!

Popoldne v Banovcih z najstnikoma, ki sta se zatopila vsak v svoj telefon, ni bilo prijetno. A okus po grenkobi je pregnala Ecclesia, v katero smo starši zagrizli kar nekajkrat, prvič v nedeljo zvečer. Svoja razmišljanja ob svetopisemskih odlomkih smo podelili in tako odrinili s čolnom na jezero – že tretji čokolatin v prvem dnevu. Sladek, z vsakim srečanjem skupine bolj.

Med grenkobo in karamelo

Torkova maša je bila zame v znamenju solz – stisko ob zavedanju, da se bliža odločilni pogovor s hčerjo, sem se trudila prepuščati Gospodu, zares pa se je začelo kar pri kosilu: »No, kdo me bo zdaj peljal domov?«

Pogovor je bil oster, čustva na robu. A vztrajala sva. Kot skrajno sva ji dala možnost, da ostane tukaj, brez da sodeluje kot animatorka. Sama domov pa ne more – če nikakor ne more zdržati tu, gremo domov vsi. Ni se strinjala ne z enim na drugim. Odvihrala je ... Bombon z močno esenco pelina, da kar zapeče ...

To je stopnjevala še očitna sinova stiska. Bled, molčeč in nedružaben je hodil sem in tja, saj je močno pogrešal svojo punco. A beseda je dala besedo – ena od animatork je sinovo punco poznala. Skozi pogovor o ljubljeni osebi je velika stiska izgubila svojo moč. Od tega večera naprej je bil sproščen, videlo se je, da počne stvari z energijo, igral je kitaro, se družil, smejal in zafrkaval s fanti ... skratka, odprl je vrata in Bog je lahko vstopil. Čokolatin z okusom karamele in lešnikov posebej zanj!

Sredo je hči preživela sama, za-

merila mi je. Midva pa sva se poglobljala vase – čustva, genogram, dediščina, prvi terapevtski pogovor in nova hvaležnost, da sva skupaj. Zvečer sva z Mojco najprej molili za hčer in vse mlade, da bi se jih Jezus dotaknil. Posebej sladko je bilo dejstvo, da nisem sama. Objeli sva se, jokali.

Ob čudoviti slavilni molitvi, ki je sledila, pa me je prepeljal občutek miru ob zavesti bližine in pripadnosti Bogu. »Jaz sem Gospod, tvoj Bog. Ne imej drugih bogov poleg mene!« In v meni je pelo: »Samo Ti si moj Bog!« Ko sva bila na vrsti pri celonočnem češčenju, sva ob treh zjutraj z možem pela, prosila in se zahvaljevala Jezusu za najine starše, zase in za najine otroke. V zraku je bilo čutiti vonj po karameli.

Po vodi pridi bos

Četrtek, družinski dan, se je začel z izjavo hčere, da ne gre z nami nikamor. A sin je odločno rekel: »Družinski dan je, danes ne moreš ostati tu.« Supanje, burgerji, Vulkanija – sadni čokolatini – so počasi mehčali napetost. Večerno druženje mladih ob ognju je primaknilo piko na i.

Po pikniku in zabavnem večeru pa je stisnilo najmlajšega – solze in lakota, ker je zaradi igre pozabil jesti. Salezijanec Blaž mu je ob desetih zvečer pogrel pico – topel, tihi čokolatin, ki je zasijal v nasmehu do ušes. Po Marijinem petku je sobota je prišla čisto prehitro.

Na refleksiji sem poleg čudovitih vtisov podelila tudi naš torkov prepir – in se ob odzivu: »Šele tretji dan ste se počili!?!« z roko v moževi zavedla, kako lepo je biti človek med ljudmi in hkrati občutiti hvaležnost za vse, kar se ti dogaja in kar živiš.

Sklepna maša, polna hvaležnosti, bližine in Jezusa, ki hodi po vodi in kliče, nama je podarila enega zadnjih čokolatinov iz naše škatle. Ko je Miha Novak zapel svojo Po vodi pridi bos, je bilo jasno, da sem, sva in smo v Veržeju dobili toliko čudovitega, ker smo tvegali. Morda prvič zares. Hvala ti, Gospod. Amen.

Jaz sem
doživel
en tak reset.

Počitnice z vsebino

Izkušnja Veržeja več kot 90-ih družin niso le počitnice, ampak je investicija v zakon, družino in dušo.

Letošnji gost vseh treh tednov, terapevt Miha Novak, nas je s humorjem in strokovnostjo povabil, da gremo globlje. Na potovanje v notranjost – k našim šestim osnovnim čustvom in k čustvenim vzorcem, ki se nezavedno prenašajo iz roda v rod. Spoznali smo, da nismo sami v svojih bojih in da družinskih skrivnosti ni treba več 'čuvati', saj nobena naša preteklost ni prevelika, da je Kristus ne bi mogel ozdraviti.

Če bi morali izkušnjo Veržeja strniti v eno besedo, bi bila to verjetno skupnost. Kot je dejal eden od udeležencev: »Tu prideš v zdravo jedro družbe. Na otrocih se to pozna. Počutiš se kot doma.«

To odprtost so ustvarili pogovori, podelitve v malih skupinah, skupne molitve in predvsem občutek varnosti, da lahko pred drugimi odložiš maske. Rodil se je skupni imenovalc vseh naših pričevanj: globoka želja, da teh bremen nočemo prenesti na svoje otroke.

točka na urniku, ampak zrak, ki smo ga dihali. V vseh treh tednih nas je s svojimi iskrivimi nagovori in pristno domačnostjo duhovno razvajal salezijanec Mitja Štefan Franc. Jutranje maše, večerno slavljenje, ki je dvigalo srca v nebo (pohvala Tadeju Vindišu ter Leonu in Jani Kuzma), in tiha adoracija pred Najsvetejšim so bili trenutki, ko so se udeleženci lahko ustavili in zares srečali z Bogom. Ena od udeleženk je dejala: »To so počitnice z vsebino. Za nekaj mesecev dajejo zalogo duhovne hrane.«

Ko se je uradni del programa končal, se je življenje preselilo k 'Štrku'. Ob zvokih kitare in harmonike smo peli pozno v noč, se smejali in delili zgodbe. Vrhunec vsakega tedna pa je bil prosti dan, ki smo ga zaključili z obilnim piknikom in prijetno zabavo. Vodenje teh tednov je velika odgovornost in veselje. Voditeljski pari so bili Benjamin in Saša Siter, Marjeta in Matej Bec, Ines in David Križman. Animatorje so vodili Gregor in Lucija Gartner, Jana in Leon Kuzma ter Mojca in Robi Nuč. Za občutek



FOTO: DIŽ

A kako se poglobljati vase, če moraš ves čas skrbeti za otroke? Odgovor na vprašanje kdo skrbi za otroke v Veržeju se imenuje: animatorji. Ta neverjetna skupina mladih, polna pristne energije in veselja, ni le pazila na naše otroke – živela je z njimi. Otroci pa so bili tako navdušeni, da so spraševali: »Če je mogoče biti tu dva tedna?«

Za starše je bil to neprecenljiv dar: mir, da smo se lahko posvetili programu in drug drugemu.

Popoldnevi so bili namenjeni dragocenemu družinskemu času.

V Veržeju duhovnost ni bila le

domačnosti, gre velika zahvala našim gostiteljem, Salezijanski skupnosti v Marijanišču.

Veržej ni le teden dni, ampak seme, ki je posejano v naša življenja. Verjamemo, da se bo ta močna izkušnja v družinah skozi leto pretakala v njihova okolja in da bodo 'dajali naprej', kar so sami prejeli. Hvala vsem, ki ste soustvarjali to nepozabno izkušnjo. Se vidimo naslednje poletje!

PRIREDBA ZAPISA BENJAMINA
SITERJA S SPLETNE STRANI DRUŽINA
IN ŽIVLJENJE - DIZ.SI

Naši zaposleni. Jih poznate?

Na listkih, ki so bili namenjeni našemu uredniku pa je pisalo:

1. **Suzana**
2. **Bukovnik**
3. Veržeja.
4. koordinatorica projektov.
5. 1 leto.
6. je v zraku čutiti nekaj čudnega, zdi se, da je tam brez pravega razloga ...
7. Ko pride pošta 'projekt odobren'.
8. delam z rokami, eksperimentiram v kuhinji ...
9. Neskončnem potencialu, ki ga nosi zgodba Zavoda Marianum Veržej – hiša, ekipa, salezijanci, kamp, DUO in vse okrog ... in kakšna škoda, da tega ne znamo izkoristiti še bolj ...



1. **Urška**
2. **Ambrož**
3. Vičanec
4. lončarka.
5. 14 let.
6. zmanjka najpreprostejših besed 'prosim' in 'hvala'.
7. Ko čutim in vidim veselje, navdušenje, srečo in mir pri ljudeh, ki so del naše 'Marianum zgodbe'.
8. Plavam, berem, planinarim in lenarim.
9. V vsakem od nas je veliko dobrega, svetlega, prijaznega ... želim si iskrenih odnosov, kjer bi brez obsojanja lahko to žarelo iz vsakega od nas.



1. **Angelca**
2. **Fekonja**
3. Kapele pri Radencih.
4. kuharica.
5. 16 let.
6. vidim, da ni pristne iskrenosti.
7. Da imam veliko proste izbire pri kuhanju.
8. Preizkušam ročne spretnosti in berem življenjske zgodbe.
9. Sem vesela, da sem del te zgodbe, ki zadovoljuje goste in vem, da se vsak od nas trudi po svoje.



1. **Breda**
2. **Lašič**
3. Veržeja.
4. čistilka.
5. 8 let.
6. gostje pustijo za seboj zelo razmetano in umazano.
7. Ko so gostje uvidevni tudi do nas zaposlenih in vseeno malo pazijo, kako pustijo za seboj.
8. rešujem križanke, grem na sprehod ...
9. Da je vedno možno še kaj izboljšati.



1. **Ditka**
2. **Topolinjak**
3. Ljutomera.
4. pomoč v centru DUO preko javnih del.
5. 3 leta.
6. opazim premalo spoštovanja in besed, kot so 'prosim' in 'hvala'.
7. Da so ljudje, ki nas obiščejo, veseli in zadovoljni ob odhodu od nas.
8. berem, se sprehajam ter družim s svojo družino.
9. V mojih mislih vedno poiščem dobre stvari, rada delam z ljudmi, ki me spoštujejo.



1. **Stanko**
2. **Pivar**
3. Melincev.
4. kuhar.
5. 2 leti.
6. ni izziva ali je delo prelahko.
7. Veliko stvari, še najbolj zadovoljstvo in hvaležnost gostov.
8. Uživam prosti čas na preprost način.
9. Nič posebnega.



Trenutno odsotni
Manici Sušec
pa želimo
uspešno
okrevanje.



Na listku, ki je bil namenjen našim zaposlenim, je pisalo:

1. **Ime:**
2. **Priimek:**
3. Prihajam iz:
4. V Zavodu Marianum delam kot:
5. Tukaj delam že:
6. Včasih mi je pri delu težko, ko:
7. Kaj me pri delu najbolj razveseli?
8. V prostem času ...
9. Na kaj pomisliš, ko razmišljaš o službi, delu, delovnem okolju, sodelavcih?

1. **Klavdija**
2. **Štajner**
3. Borecev pri Križevcih.
4. računovodja.
5. 17 let.
6. pride do kakšnih konfliktov med sodelavci, ko so kakšne neposlušnosti, ko je hiša kdaj prazna – brez gostov.
7. Dobri rezultati, polna hiša gostov in dobra volja med sodelavci.
8. se rada družim z družino ali se sprehajam v naravi.
9. številkah. ☺ O odnosih med sodelavci in o študentih, ki jih kdaj rabimo za pomoč.



1. **Iris**
2. **Balažič**
3. Miklavža pri Ormožu.
4. receptorka in vodja Rokodelskega centra DUO.
5. 6 let.
6. opazim, da je med nami sodelavci premalo medsebojnega spoštovanja ali če se zgodijo kakšne krivice.
7. Delo z ljudmi mi daje zadovoljstvo, predvsem veseli in nasmejani obrazi in prijazne besede.
8. Ustvarjam in se gibam v naravi.
9. Pomislim tudi na negativno, vsekakor pa mi je fajn, da lahko kaj dobrega doprinesem k hiši, za naše goste, sodelavce in salezijance.



1. **Lidija**
2. **Kustec**
3. Bunčan.
4. vodja kuhinje in kuharica.
5. 6 let.
6. so informacije pomanjkljive ali jih ni.
7. Ko smo dobre volje in delo teče nemoteno.
8. Prostega časa je bolj malo. Sicer pa se rada ukvarjam s konji.
9. Nič preveč posebnega.



Vtisi iz knjige gostov

»Lepo je bilo pri vas, odpočili smo se in dobili veliko miru, predvsem smo pa uživali.
BAČERJEVI IZ AJDOVŠČINE

»Hvala za prijaznost, izvrstno hrano in prijetno bivanje.
ROBERT IN BARBARA

»Hvala lepa za vaš trud, da se mi dobro počutimo, hvala kuharjem za dobro hrano in drugemu osebju.
FRANCKA IN MARINKA IZ DOMŽAL

»Predstavniki Društva Šola zdravlja Simon Jurmič, se iz srca zahvaljuje celotni ekipi Zavoda Marianum. Vsi člani zavoda so izkazali izvrstno gostoljubnost in prijaznost, ki ji ni bilo konca. Naj živi ta duh dobrote še mnogo let!

»Sem amaterska likovna umetnica in sem se udeležila slikarske kolonije. Prvič sem bila pri vas in sem navdušena nad vsem: prijaznostjo, ustrežljivostjo in čistočo prostorov. Pohvala velja tudi kuharjem. Hvala in še mnogo obiskov!

»Že peto leto smo se udeležili DDV vikenda s p. Čudnom. Letos smo ga podaljšali za 2 dni in kot vsako leto se nam je tudi tokrat potrdilo, da je pri vas raj na zemlji, kjer čas počasneje teče. Z neskončno hvaležnostjo. CUDERMANOVI

»Super recepcija.

»Izredno zadovoljni in veseli! Bogu hvala za Veržej! KERINOVI

»Hvala za super doživetje. Se še vidimo! TINA

»Nešto tako lijepo, veličastveno u svojoj 70 godini nisam doživio.
ART CENTAR JEŠKOVO

»Duhovno in telesno sva si nabrali energijo. Hvala za prijaznost in gostoljubje v vaši hiši.

»V don Boskovem duhu. Hvala za salezijancem iz Veržeja.

»Ful božanski tiramisu pa sobe so tut ful vreji.
PUNCE TE IZ II. GIMNAZIJE MARIBOR

»Odhajamo s prijetnimi vtisi. Vse je bilo lepo, sproščeno vzdušje, jutranja maša, izleti po Goričkem, dobra hrana in vzdušje, ki so ga ustvarili prijazni želimeljski gimnazijci. Še pridemo! Hvala. MARIJA, JANEZ, FRANCKA IZ RADOMELJ

»Zelo mi je bila všeč hrana (res je bila dobra in odlična izbira). Lepo urejene sobe (zelo pohvalno, da smo imeli svoje kopalnice). Bivanje tu me je zares prijetno presenetilo. P. S. Tako dobrega pomarančnega soka še nisem pila.
DIJAKINJA GIMNAZIJE VIČ

»Brutalna degustacija, igralnica, kotalkanje v parku zunaj, oblikovanje gline.
RODBINA KOROŠEC

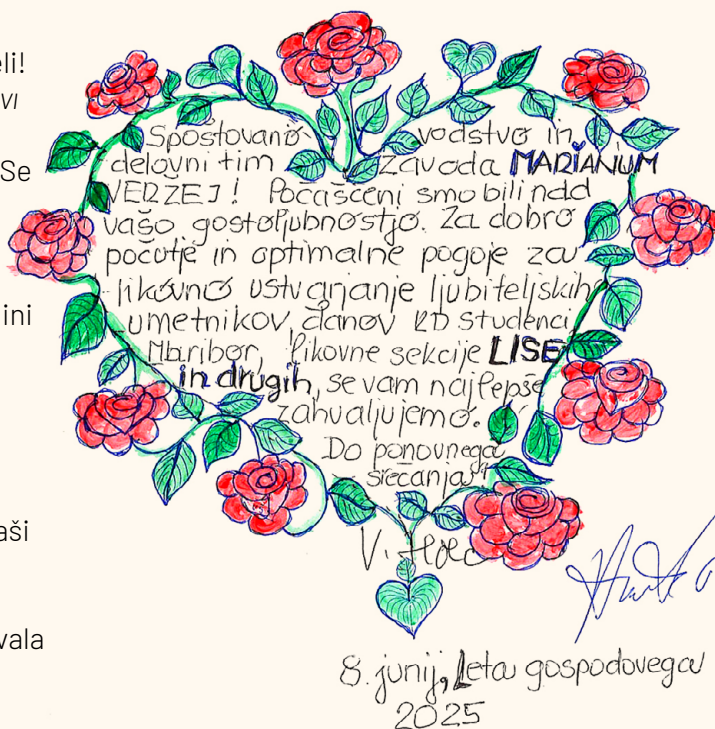
»Možnost spovedi, prijaznost in dobro počutje.

»Hvala za naklonjenost, podporo, klepet. Pogumno in blagoslovljeno naprej. Z leti ste postali naši in mi vaši ... Hvala vsem.
SENIORJI RADŽIVIM

»Vsi ste vedno prijazni in pripravljeni tudi kakšno besedo reči.

»Velika hvala in Bog vas blagoslavlja še naprej.
DIŽ (3. TEDEN)

»Tukaj se zelo dobro počutimo. Hvala za vse. DIŽ



Brez dobre kuhinje ni zadovoljstva

Tako kot je naša kapela en del srca Marijanišča, je del srca naše hiše tudi kuhinja in vse, kar je s tem povezano. To so predvsem naši pridni kuharji Stanko, Angelca in šefica kuhinje Lidija. Prav tako so jim občasno v pomoč tudi naši drugi zaposleni in zunanji sodelavci, sploh v penzijski konici, ko na pomoč priskoči še veliko dijakov in študentov iz Veržeja in okolice.

Seveda nam je najpomembnejše, da so gosti in obiskovalci zadovoljni in siti. Skoraj ni skupine ali obiskovalca, ki ne bi resnično pohvalil naše kuhinje. Večino stvari pripravimo sami, celo kekse, s katerimi se sladkajo otroci in starši pri našem Štrku, so delo pridnih rok naše kuhinje. Da o drugih kulinaričnih fantazijah in razvajanjih v dobrem in preprostem sploh ne pišemo. O okusih se ne razpravlja, pravijo. Obiščite nas in se prepričajte.



Prihaja in odhaja ...

Nekateri prihodnji in pretekli dogodki v našem Zavodu

- 16.—18. 1. 2026 Birmanske duhovne vaje I
- 23.—25. 1. 2026 Birmanske duhovne vaje II
- 26.—29. 1. 2026 Odmik za kmete
- 23.—25. 2. 2026 Ministrantske duhovne vaje
- 27. 2.—1. 3. 2026 Birmanske duhovne vaje III
- 7. 3. 2026 Animastart za vse animatorje škofije (ZAO MS)
- 13.—15. 3. 2026 Vikend združenih otroških zborov soboške škofije
- 15. 3. 2026 Srečanje družin birnamcev
- 12. 4. 2026 Srečanje družin prvoobhajancev
- 17. 5. 2026 Romarski shod v čast Mariji Pomočnici kristjanov
- 3.—9. 7. 2026 Oratorij za družine

INFO Mitja Franc | mitja@marianum.si | 031 200 477



Družine iz župnije Ljubljana Črnuče



Srečanje animatorjev Diž



Odmik za kmete



Srečanje Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov



Lončarska delavnica NPK



Birmanci župnije Murska Sobota



Kovačičev večer z dr. Ivanom Štuhecem



Delavnica izdelkov iz slame Zlata nit



Odprtje razstave pasijonskih jaslinc in pirhov



Blagoslov čebelnjaka pri OŠ Veržej



Delavnica Naj glina spregovori



Blagoslov noš na Miholovem sejmu